

Dat voorjaar gonsde het gerucht van een illegale kroeg in de polder. Waar een flesje bier een gulden kostte. Waar alles kon en mocht. De eigenaar zou een uit Antwerpen uitgeweken crimineel zijn. Zonder introductie kwam je er niet binnen. Het verhaal ging dat je je eigen platen mee mocht nemen. De groep had meer dan voldoende ervaring met dj's, ze bekeken de kansrijkheid van hun nummers met enige scepsis. Eerst eens door Dante's hellepoort zien te geraken. Er zouden zeer potige mannen aan de deur staan. Er zouden al verschillende mensen 'zwemles' hebben gekregen.

De weekendverkoper van platenzaak het Mekka gooide onder het uitgaand publiek een visje uit. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was vroeg hij de oudere jongens of ze nog naar 'de Matrak' gingen.

'Ik zou het wel denken' lachte een vaste klant, Bertus. 'Ik sta daar aan de deur.' Bingo. Bertus werkte bij het loonbedrijf waar de ouders van Hummer hun hardhout kochten. Hij was 'best potig', maar zeker geen type gorilla.

Die zal 'geen vlieg op zijn hoofd kwaad doen'.

Hoe het heikele onderwerp aan te snijden? Jaap gaf hem de vrijheid om bij bedragen boven de 50 gulden, mits tweedehands - en bij vaste klanten - desgevraagd een klein beetje naar beneden af te ronden.

Ik heb Bertus al een paar keer gematst.

'Je wilt zeker een keer komen kijken, hè?' Geheimzinnig boog de man zich voorover. Uit een binnenzak haalde hij iets dat hij nu onder zijn handpalm over de luisterbar in zijn richting schoof. Twee vrienden mocht hij meenemen. Hij mocht geen 'reclame maken'.

Het was bijna vijftig jaar na het einde der drooglegging in de Verenigde Staten. Op een stuk 'neder'-land dat in de veertiende eeuw al aan de Zuiderzee was onttrokken. Drie kameraden begaven zich naar het poldermodel van een 'speakeasy' - een fietstocht van een halfuur. Onderweg passeerden ze verschillende groepjes. Niemand noemde de bestemming.

De handdruk van deurman Bertus was stevig. Hij voelde zich groeien tegenover de andere jongens. De Matrak bleek een oude kippenschuur te zijn. Oorspronkelijk zo'n tachtig meter lang. Toen de boer overstapte naar een andere nering gingen tienduizenden eendagskuikens in de verhakselaar. Nadat de gemeente de naleving van de sloopvergunning kwam controleren - de schuur zou van spant tot spant afgebroken worden - staakten ze het slopen. Er stond nog veertig meter schuur. Een achterwand was er zó ingemetseld. In een gebouw dat volgens de gemeente niet meer bestond. In een zijstraat van een zijstraat. Middenin de polder. 250 meter rondom geen burens. De boerenzoon die 'het café deed' kwam niet op het idee om een lucratiever gewas aan te planten. Er kwam een houten vloer - kroegtigers vragen meer comfort dan kippen - en in de achterwand een glas-in-lood boograam uit een afgebrande katholieke kerk. Waar in zomertijd het late licht doorheen viel op de dj. In een illegale kroeg is geen tapbier. En zeg je tijdens politiecontrole dat het een besloten feest is.

Tot middernacht was er popmuziek, de laatste twee uur was voor de Harde Honderdtwintig. Daar hielden die polderjongens zelf ook wel van, bands als Normaal, AC/DC, Status Quo. Pepijn en zijn entourage voegden daar hits van de bekendere metalbands aan toe. Voorzichtig opbouwen. Niet te gek maken.

‘De Matrak’ was het hoogtepunt van elk weekend, dat toch al goed begon voor de platen plugger bij het Mekka. Op mocassins zette een nietsvermoedende Pepijn zijn eerste schreden in een muziekcarrière. De ervaring bij de Matrak zou hem bij een volgende stap goed van pas komen.

Bertus wenkte hem.

‘Willem en ik willen eventjes met jou praten.’

Hij was gelijk op zijn qui-vive. De geheimhoudingsplicht had hij niet geschonden.

Ondertussen kwamen er wekelijks ruim honderd man, dat begon toch wel spannend te worden. Vond hij.

De café eigenaar haalde van de grote ring aan zijn broeklus die ene sleutel van de zij-uitgang. Vragende blikken van de vrienden. De deur werd achter hem gesloten. Een pijnscheut trok door zijn onderbuik. Ze stonden achter de kroeg. Op de kopse kanten van de oude boerderij zag hij open loodsen met landbouwmachines. Samen met de oude kippenschuur vormden ze een perfect vierkant. Ze staken het binnenplein over. In de keuken gebaarde Willem hem te gaan zitten.

Bertus opende met de onderkant van een BIC aansteker drie bierflessen.

‘Waar het om gaat ...’ begon Willem.

‘We zoeken een vaste dj’ vulde Bertus aan.

Luisteren, goed luisteren nu.

Ze wilden af van gelegenheids dj’s, die voor een uurtje achter de draaitafels kropen - en hun eigen smaak lieten domineren. En dat tussen twee dj’s de sfeer inzakte, of dat ze totaal niet op elkaar aansloten.

‘In het begin kunnen we niet veel betalen. Eerst eens kijken hoe het gaat’ Willem weer. Gratis drinken en taxiriten heen en terug.

‘We willen niet dat onze dj door weer en wind moet.’

‘Onze dj’. Met de taxi! Gaaf.

En dan was er nog iets. De baas keek hem strak aan. Bertus had eerder een geamuseerde houding. Of hij ze wilde helpen bij het aanleggen van een platencollectie.

‘Zeker niet alleen heavy metal. De Top 40 moet worden bijgehouden.’

Ze wilden verzamelen lp’s met hits uit verschillende genres en de populaire lp’s: Doe Maar, Madness, The Police. Graadmeter: een tevreden publiek.

Jaap omarmde het idee van het bevoorraden van een illegale kroeg in de polder. Waar hij tot dusver nog niet geweest was. Ze begonnen voor een mooi starterspakket de tweedehands bakken door te ploegen.

‘De eerste levering moet meteen raak zijn. Veel voor weinig.’

‘Die gaan wij samen afleveren’ - Jaap draaide die week op verschillende dagen kleine kassabonnen, ‘aan particulieren’. Willem zou ze vluchtig bekijken. Voor besloten feesten hoef je geen administratie te voeren.

Zaterdagavond, rond half negen. Omhuld door een enorme krettek wolk vouwde de lange Jaap zich uit het kleine autootje, rockstar waardig, al deed de rode Renault 4 iets af aan dat imago. Een grote krat met zorgvuldig uitgekozen materiaal prijkte op de achterbank. Bella was er eerder al. Pepijn mocht zelfs op zijn slaapkamer tijdens de romantische klanken van het Duitse Accept heur haar vlechten.

Dat heeft volgens mij nog nooit iemand gedaan.

Bella wilde met taxi Jack wel naar de Matrak, de nachtelijke fietstochten konden haar tot nu toe weinig bekoren. Ze moest om één uur 's nachts thuis zijn. Hoe dat te rijmen viel met de dj/liftgever die tot twee uur moest werken,

‘dat moet ik nog oplossen.’

Jaap had extra zijn best gedaan: de onafscheidelijke leren pet, zes ringen (één van Motorhead!), een Black Sabbath Sabotage Tourshirt (Circustheater Den Haag, 4 November 1975) en een satijnen broek met vier vlakken/vier kleuren. Deze paradijsvogel zou in het oude kippenhok zeker opzien baren.

De poëzie van het moment

Achter dj ‘Pijn stond een kast die plaats bood aan 1500 lp’s, vóór de draaitafels een gelaste constructie met daarin de voorruit van een Alfa Romeo. Dit om apparatuur en platen te beschermen tegen rondvliegend bier. De dj was nu, zoals het hoort, alleen via één zijkant te benaderen, voor verzoekjes.

Het gedoe met de bonnetjes kostte nog geen anderhalve minuut en tussen Jaap en Willem, vrijgevochten ondernemers, bestond een onmiddellijke klik. Laatstgenoemde legde hem de werking van het mengpaneel uit:

‘Kijk, je kunt het ene nummer uitfaden’ (schuif naar beneden) ‘en tegelijkertijd het nieuwe nummer infaden’ (andere kanaal: schuif omhoog).

Hij had een uur om te oefenen, daarna zou het kippenhok volstromen.

Die vloeiende overgang van Madness’ ‘One Step Beyond’ naar Ozzy Osbourne’s ‘Crazy Train’, is geniaal - al zeg ik het zelf. Daar zou ik patent op moeten aanvragen.

De harde kern was in groten getale komen opdruven, voor de morele steun. En in de hoop op een 'heavy avond'. Noblesse oblige. Pepijn had zijn entree in de dj wereld minutieus voorbereid. Had 'van dat groene steekschuim' bij zich van het tuincentrum - en sterretjes.

Die werden over anderhalve meter breedte voor de autoruit geplaatst - en door een assistent ontstoken, terwijl hij zijn openingsnummer instartte. Dat moest memorabel zijn. Hij koos voor een sketch van Koot en Bie, waarin de één de ander sextips gaf. Het volume kreeg nog twee streepjes erbij:

'Eén vingerhoedje ? Ja, dat is nou een kwestie van goed ete, goed kauwe, dat het gelijkmatig in je bloed komp. Daarom neem ik elke avond 1 liter Bulgaarse yoghurt toe. Jonge, ik zal je vertellen, wij wonen drie hoog, hè, als ik met die winterpeen van mijn op het moment supriem voor het open raam zou gaan staan, en ik zou richte, nou, dan spuit ik een volwasse vent zo van ze brommah. Volwassen vent spuit ik dan in één keer van ze brommah, echt waar! Nou, en dat dan acht keer achter elkaar !'

Afgezien van de vriendengroep waar hij wat krediet van kon verwachten, stond de rest van zijn publiek uitdrukkingloos en aan de grond genageld toe te kijken. Tien minuten sextips op zijn plat Haags, daar had niemand zich op een stapavond hier in de polder op voorbereid.

Het feit dat de sterretjes al na een paar minuten, nèt voor het 'moment supriem' uitgingen maakte dit optreden extra pijnlijk. Ondanks de omhooggestoken duim van Jaap en het lachen van zijn vrienden zag Pepijn dat dit niet goed zat. Hij herpakte zich snel met I Love Rock 'n' Roll van Joan Jett & The Blackhearts. De avond was begonnen.